

hij zacht de hand zijner naast hem geknielde gade, en blies den laatsten adem uit.

CARL THEODOR KÖRNER.

1791—1813.

WERKEN.

Treurspelen: Zriny. — Rosamunde.

Blijspelen: Der grüne Domino. — Die Braut. — Der Nachtwächter. —

Kleine gedichten: Knospen. — Leier und Schwert.

Körner werd in Dresden geboren, waar zijn vader raadslid was van de rechtbank. In zijne vroegste jeugd gaf hij weinig blijken van grooten aanleg; leerde vele zaken later dan andere kinderen, en had daarbij een zwak ligchaams-gestel. Hierom zorgden zijne ouders dat de zikkelijke knaap door gymnastische oefeningen het ligchaam versterkte, en toen zij er in geslaagd waren, volgde de geestontwikkeling als van zelve.

In de ouderlijke woning, waar liefde en wederkerig vertrouwen de hechtste banden en eenige wetgevers waren, werkte alles mede om aan 't karakter van den knaap eene voortreffelijke en godsdienstige richting te geven. Slechts bijgestaan door uitmuntende huisonderwijzers, bleef de oude Körner de opvoeding zijns zoons zelf besturen, terwijl hij den bescheiden jongeling, wiens rechten door geen der leden van 't huisgezin ooit gekrenkt werden, ook toeliet in den kring, wanneer Schiller, Göthe of zoo veel andere geleerde vrienden hem kwamen bezoeken.

Op den ouderdom van zeventien jaar, werd Körner naar Freiberg gezonden om den bergbouw te leeren, en in 1810 begaf hij zich naar Leipzig om zijne studiën in de wijsbegeerte en geschiedenis voort te zetten. Hier gaf hij zijne eerste verzameling gedichten onder den titel *Knospen* in 't licht, doch raakte, door 't vrolijk studentenleven, in groot gevaar het hoogere doel des levens uit het oog te verliezen, terwijl zijn

lerendig ge
gedane of v
doening te
jaar in Leip
hoogeschoo
werd aang
gebruiken.
naar Ween
voor zijne
vele geleer
lina Pichle
vervaardi
den, kre
Alles la
roem en
't punt in
ren tegen
die roeyste
leven wag
echter dit
vreugde
hetwelk
In Ma
von Lütz
naar Dre
ders aank
betrekkij
maal weze
waar Kör
over, en
de jagers
zoo zeer v
diens voo
mede te n
en stelde
Franshet
Lützower

levendig gevoel van eer hem menigmaal noopte voor aangedane of vermeende beledigingen openlijk en onwettig voldoening te vragen. Gelukkig vertoefde hij slechts een half jaar in Leipzig, en begaf zich toen naar de nieuw opgerichte hoogeschool te Berlijn, waar hij door zulk eene hevige ziekte werd aangetast, dat hij de baden te Carlsbad moest gaan gebruiken. Na zijn herstel achtte zijn vader het geraten hem naar Weenen te zenden, omdat hij daar de beste bronnen voor zijne studiën zou vinden. Hier raakte hij in kennis met vele geleerden, onder anderen ook met de schrijfster Carolina Pichler, en toen hij eenige dramatische stukken had vervaardigd, welke met den grootsten bijval opgevoerd werden, kreeg hij van 't hof de aanstelling tot tooneeldichter.

Alles lachte nu den gelukkigen jongeling toe: hij had zich roem en een onafhankelijk bestaan verworven, en stond op 't punt in den echt te treden, toen Duitschland zijne kinderen tegen Napoleon ten strijde riep. Ook Körner gaf aan die roepstem voor vrijheid en vaderland gehoor. »Dat ik mijn leven wage,» schreef hij aan zijn vader, »zegt niet veel; dat echter dit leven met alle bloemen der liefde, vriendschap en vreugde getooid is, en dat ik het toch wage, dat is een offer, hetwelk slechts aan zulk een prijs mag worden gebracht.»

In Maart 1813 nam hij dienst in 't vrijcorps van Majoor van Lützwow. Weldra bevorderd, verzelde hij zijn majoor naar Dresden, waar hij eenige dagen vóór zijne wapenbroeders aankwam. Nog eenmaal drukte hij vader, moeder en betrekkingen aan zijn liefdevol hart — het zou de laatste maal wezen. De jagers van Lützwow trokken naar Leipzig, waar Körner tot luitenant werd bevorderd, gingen de Elbe over, en woonden 't gevecht nabij Görde bij. Hier moesten de jagers eenigen tijd werkeloos blijven, hetgeen Körner zoo zeer verdroot, dat hij dringend aan Lützwow verzocht om diens voorgenomen strooptogt, in den rug der Franschen, mede te mogen maken; Lützwow gaf aan 't verzoek gehoor, en stelde Körner tot zijn adjudant aan. Het nadeel, dat de Franschen door dezen togt leden, deed hen besluiten de Lützwowers, op welke wijze dan ook, te verdelgen. Zekere be-

richten van den wapenstilstand verkregen hebbende, besloot Lützwow den kortsten weg tot den terugtogt te kiezen. Eensklaps ziet hij zich door een overmagtigen vijand omsingeld. Körner wordt als *parlementair* afgezonden om de reden daarvan te vernemen. Met opgestoken zwaard rijdt hij naar den Franschen overste, en ontvangt van dezen geheel onverwacht een houw over den scheidel; de vlugheid van zijn paard redde hem, en hij viel in een nabijzjnd boschje bewusteloos neder. De dertigmaal sterkere vijand valt nu op de Duitschers aan, doch Lützwow slaat er zich door. Toen Körner tot zich zelve kwam zag hij eenige Franschen het boschje naderen; terstond het gevaarvolle van zijn toestand bevroedende, verzamelt hij al zijne geestkracht, en roept met luider stem: »het vierde eskadron voorwaarts!» De vijand, hierdoor verschrikt, kiest ijlings de vlugt. Körner werd in zijn treurigen toestand door eenige boeren gevonden, welke hem bij een heelmester bragten, die hem verzorgde. Daarna vertoefde hij nog veertien dagen te Carlsbad, en keerde toen met nieuwen strijd lust naar zijne ruiters terug.

Om 't aangorden van 't zwaard had Körner de pen niet laten rusten, integendeel, de schoone liederen, onder den titel *Leier und Schwert*, zijn gedurende den oorlog vervaardigd. Bij 't kriecken van den dag, waarop eene Fransche afdeeling zou worden aangevallen, schreef hij in zijn dagboek het treffend *Schwertlied*. De vijand, ofschoon grooter in aantal, vlugtte in een bosch tusschen Gadebusch en Schwerin. Körner is onder de eersten die hem vervolgen — maar een kogel doorboort hem het onderlijf, na den hals van zijn paard te zijn doorgedrongen. Terstond valt de een-entwintigjarige dichter neder, en geeft den geest. Hij had den dood gevonden, zoo als hij dien in zijne onsterfelijke liederen had aangeprezen: den dood voor de vrijheid des vaderlands.

Met eikenloof versierd werd het dierbare lijk door zijne makkers onder een ouden eik nabij het dorp Wöbbelin begraven. Thans prijkt het graf met een ijzeren gedenkteeken, door een steenen muur omgeven.

Met de
perk aan
krijgt. D
drukkende
te waarde
men door
van eigen v
verlicen,
De Zui
slavenket
zuchtend
leerden o
stralen de
heidszon
delijke gew
zich ook ve
stichten, o
sterkten. I
kamer in
een lang tij
beschaven.
lastaardw
Roemer Vi
in dezen tij
geen veroo